

AZ ABLAK ELŐTTI CSODALÁNG ELLOBOG.

Magányban ablaknál, kalandtalan házban
vártam, mágneseztem, hívtam, babonáztam :
(egy hónap, tíz hónap, tizenegy hónap !)
jelenjen meg a méla álmodónak
mint lelket ígésző csodaláng,
pirosló tavaszi ispiláng !

Lent dolgozott a föld titkos kémiaja,
fent dolgozott a Nap biztos mágiája :
(egy hónap, tíz hónap, tizenegy hónap !)
A szívemnek, a gyorsjorralónak
tavaszi álmokhoz lángja lett :
egy pipacs felizzott s máglya lett.

A szívem üstjében kamaszos-örülten
álmokat forraltam, kacagtam, örültem :
(egy óra, tíz óra, tizenegy óra !)
óra volt? perc volt? másnap virradóra
valaki elfújta szirmai !
A lelkem vérkönnyet sírna itt :

— de magot hagy hátra a pipacs magából,
s jövőre csodának újra csak fellángol !
(Egy hónap, tíz hónap, tizenegy hónap !)
Feltámad perces máglyának, zászlónak
százezer századon keresztül !
— Én meg eltűnök gyökerestül !

Apám is fellángolt anyja szép lázából,
az Isten meg nézte kék égi házából,
(egy esztendő, húsz esztendő, halvannégy esztendő !)
— s elfújta szirmát valaki ! Teremtő
ereje sorsomban kivirult.
Ki tudja, hány ezer évnyi Mult?

Lobogok, lángolok, lelkeket ígézek :
a bánat-kunyhókból de sokan rámnéznek !
(Egy év, harminchat ! Mennyi van még hátra?)
Anyám, apám a jöttömet de várta
s szirmomat ha egyszer lefújja
valaki : sose nő ki újra !

Mécs László.